

Červen 2025

КИПРТ

0,46 \$

OBSAH: Červen 2025

45 **GUH Italian brainrot**

40 **Bílé zlato**
Matyáš Kunc

37 **Recenze na Minecraft
ve Filmu**
Vojtěch Číž

35 **Nevědomý dobrý
skutek**
Matyáš Kunc

33 **Odpal, Truňku!**
Jenda Šipka

28 **RECENZNÍ
OKÉNKO**
Tadeáš Rada

26 **Hudební rubrika**

19 **Gauče nás neumlčí!**
Vojtěch Večerka

18 **RYBĚ**
Tadeáš Rada

17 **TVORBA !**

Editorial:

Červen 2025

A: Milé čtenářky a milí čtenáři,

jsme svědky polarizace uvnitř společnosti a na rozpolcenosti postojů se také sami podílíme. Přes určitá stanoviska zkrátka nejede vlak. Například lidem, kteří ve slovenské reality show *Ruža pre nevestu* fandili soutěžící Aničce, neodpouštíme. Celebrity, které na letošním 77. ročníku akce *Met Gala* na první pohled nesplnily téma *dress code*, jsou pro nás navždy zatraceny. S jedinci, kteří nechodí k volbám, jsme se donedávna nechtěli bavit a těmi, kteří volili jiné strany a hnutí než my, jsme opovrhovali. Na povrch však vyplývá, že ani člověk se stejným názorem mnohdy nestojí na naší straně a že můžeme nesouhlasit s určitými výroky rozličnými způsoby. Redaktor školního časopisu občas nesouhlasí s kolegyní a šéfredaktor občas nesouhlasí se šéfredaktorkou.

V: Problém bude momentálně v tom, že žádná šéfredaktorka už není. Nic na tom nemění fakt, že může být uvedena na zadní straně přebalu. Mezi námi jsou totiž lidé, kteří okupují některé pozice déle, než by měli, protože z důvodů, které si sami vymysleli, jsou přesvědčeni o své vlastní nepostradatelnosti a důležitosti a často vykazují známky narcisismu. Spoustu příkladů najdeme v politice, kdy některé státy ovládají jedinci, kteří zaspali dobu a ujel jim vlak, nebo se nedokážou smířit s koncem svého výkonného období. A v případě našeho šéfredaktorství je to podobně. Nechápu například to, proč se tu, v intelektem překypujícím časopise, zmiňujeme o slovenských reality show, odpadu mezi televizními pořady, nad kterým průměrný čtenář tohoto skvostného díla jen ohrne nos. Dále bych rád podotkl, že já se s nevoliči a příznivci jiných stran za nic na světě opravdu začít bavit nehodlám. Jen se podívejme na to, jak po více než půlroce působení vypadá náš školní parlament.

A: Tento orgán mimo jiné zrcadlí křehkost demokracie, která dnes čelí hrozbě neliberálního populismu a autoritářství. Na pozoru bychom se také měli mít před chybným užíváním jazyka. Přestřelená pojmenování, jimiž nálepkujeme naše předchůdce či konkurenty, se mohou záhy obrátit proti nám.

Namísto pomoci Školnímu parlamentu do něj házíme vidle a na druhou kolej stavíme fanoušky určitých televizních pořadů. *God forbid a girl has a hobby*. Jako protiváha tunelovému vidění světa se nutně muselo zrodit toto číslo časopisu Truňk, které se nebojí hádky ani fantazie.

V: Pokud vám tedy stejně jako naší redakci není ukradené momentální dění kolem nás a ve světě, které neustále vytváří či přepisuje historii, ale přesto jste přeci jen ze všech těch zpráv a koneckonců i vlastních zážitků poněkud vyčerpaní a chybí vám v životě trocha vždycky zdravého, naplňujícího a možná i dobře promyšleného nesmyslu a prvotřídně vyšperkovaného humoru, nařizují vám se do tohoto čísla začíst, třeba se trochu zasnít a pochopit, proč v nepochopitelném můžeme najít uměleckou hodnotu, duševní souznění i něco, co bychom mohli nazvat smyslem života.

Příjemné čtení bez předsudků vám přeje šéfredaktorka ve výslužbě Aneta Somrová a šéfredaktor Vojtěch Večerka

Aneta Somrová a šéfredaktor Vojtěch Večerka

Oficiální GUH Italian brainrot AU

Jistě mnozí z vás zaregistrovali internetový fenomén zvaný "Italian Brainrot". I my, redakce Truňku, jsme podleli kouzlu postav jako je Ballerina Cappuccina či Tung Tung Tung Tung Sahur. Pochopitelně se jedná o postavičky z internetu, které pochází z dílny AI. Ovšem po chvíli se nám brainrot probrainrotoval do našich nočních můr a my jsme si uvědomili, že tyto charaktery a tvory potkáváme denně i na chodbách našeho ústavu. Nevíte které? Právě proto jsme pro vás vytvořili následující přehled těch nejpodstatnějších osob sužujících labyrint naší školy.

Tung Tung Tung Tung Tung Tung Tung Tung Sahur - M. Ježek

Pan profesor Ježek sdílí se Sahurem vnitřní, duševní auru. Jejich bystrým očím neunikne žádná nekalost, a proto při každém setkání mějte spolužáka, který vám bude krýt záda. Po vyučení se japonským samurajem odhodil baseballku, nasadil kimono a jeho drtivou zbraní mu jsou vlastní ruce.

Tralalero Tralala - I. Blažek

Naprostou shodu s profesorem Blažkem tvoří modré tenisky, které melodicky souzní s barvou jeho teplákovky značky Kappa. Jeho přirozeným prostředím jsou italské pláže, což rovněž koresponduje s obrázkem. Pod nepřestávajícími paprsky slunce zazáří nejen jeho teplákovka...

Lirilì Larilà - J. Křápek

Podobně jako sloni pan profesor Křápek oplývá vědomostmi, za které vděčí své sloní paměti. A stejně jako u kaktusu můžete pozorovat, jak rozkvétá, ale i (hnido)popichuje. Na klavírním pedále nechává vyniknout své úžasné papuče... přece každý ví, že do hudebky pouze v přezuvkách!

Brr Brr Patapim - D. Hlaváč

Z nikoho nesrší tolik podobné klidnosti, jako z pana profesora Hlaváče. Když na vás na chodbě pohlédne svými dobráckýma očima, máte chuť se proměnit ve strom (v dobrém smyslu slova). Jeho rozcuch (podobnost s obrázkem je čistě náhodná) se vám stane lesním mechem hladícím vaše kořeny.

Ballerina Cappuccina - L. Kraváčková, V. Sedláčková

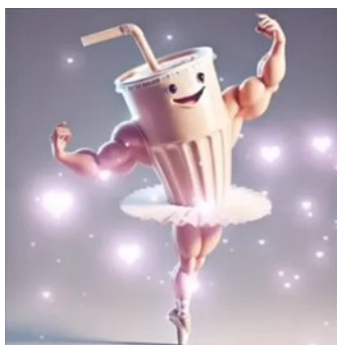
Když se řekne balerína, nenapadne vás nikdo jiný než profesorka Kraváčková. Pouze ona vás v hodinách tance a tělocviku přiměje k takovému výkonu, že pouze kapučíno může spasit vaši duši.

Ovšem profesorka Kraváčková má i konkurenta. V redakci zazněl i názor, že znaky Balleriny Cappuciny nejvíce disponuje profesorka Sedláčková. Ve svém hrníčku měla jistě připraveno nejedno kapučíno a ta ladná chůze po chodbách se nezapře...

Baleríno Lololo - J. Tomala

Říká se, že nemůžete slyšet obrázky. Ale při pohledu na tento ihned uslyšíte HROMY BIJÚ. Svalnaté údy rovněž přispívají k popisu nezdolného tanečníka. I když pořád někdo usrkuje z jeho brčka, jeho energie je nevyčerpatelná. Když si nevíš rady, zavolej Tomalo... lololo...

Bobrito Bandito - M. Sentl

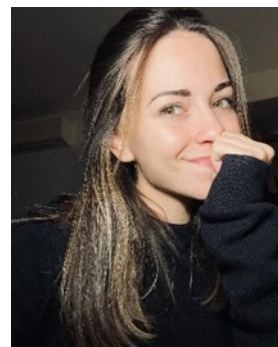
Takto čirou mafiánskou energii nevnáší do školy nikdo jiný než pan profesor Sentl. Svě zkušenosti jistě nabral z nespočtu zhlédnutých snímků mafiánské

tematiky. (Akorát mu zatím nepovolili si vzít pušku do školy, takže zůstává u doutníku.)

Blueberrinni Octopussini - K. Rozehnalová

Roztomilejší zvířátko ve škole nenajdete. A přestože se s námi letos loučí, měla její chapadla velký dosah a dozajista na ni bude spousta studentů v dobrém vzpomínat. Přece i malá chobotnice dokáže velké nebezpečné predátory *rozehnat*.

Trulimero trulicina - R. Lagová

Ryba. V akváriu. (A je to kočka – viz milostný dopis.)

Špijuniro Golubiro - V. Pivný

Nikdo na škole toho tolik neví a nevidí jako pan školník. Každé ráno čeká uschován, ozbrojen a připraven k útoku. Jeho bočnému oku neunikne žádná špinavá bota (ani mokasíny vystresovaného maturanta.) Je velmi progresivní, jelikož nerozlišuje pohlaví a všechny lakonicky zdraví: “Nazdar hoši!” A proto noste přezuvky a nezlobte pana školníka!!! (Výhružka.)

Gamararamaraman dan Madudungdung tak tuntung perkuntung - R. Horký a I. Píčová

Nejvíce ikonická dvojice na škole. Každý den je můžete spatřit, jak korzují na oběd a zpátky z něj. Podobně jako přísady v kuchyni jsou oba dva fundamentální pro to, aby GUH vařil. A jestli budete zlobit, tak nechtějte vědět, jak vám to Ríša osolí a paní asistentka spočítá!

Bílé zlato aneb Případ, adiktologií dosud nezaznamenaný

Pan Navrátil a pan Suchánek byli dobří přátelé. Jejich domy na vesnici spolu sousedily, takže spolu mluvili skoro každý den. A že bylo o čem mluvit. Oba totiž byli vášnivými pěstiteli, téma k hovoru se tudíž vždycky našlo. Jeden doporučil množství vody potřebné k zalévání rajčat, druhý si přisadil, že touto dobou už by zasadil řepu. Nejvíce času ale pochopitelně strávili prezentováním plodů vlastní práce.

Tak se tedy stalo, že pan Navrátil pozval pana Suchánka k sobě domů na kávu a nějaká ta zahradnická moudra. Pochopitelně mu to nedalo a pochlubil se sousedovi svým nově vypěstovaným česnekem. Měl na to bezesporu právo, plody byly mohutné a nádherně bělostné s fialovým nádechem. Na pana Suchánka očividně udělaly velký dojem.

„Teda, ty se ti opravdu povedly, Pepo,“ prohlásil. „Myslíš, že bych si jich mohl pár vzít? Snažím se ho vypěstovat už roky, ale on mi na mé zahrádce pořád ne a ne vzejít.“

„Ale jistě,“ mávl rukou pan Navrátil. „Co je mi po pár stroužcích...“

Druhého dne, jen, co pan Suchánek uviděl souseda na zahradě, běžel k plotu a spustil: „Pepo, ten tvůj česnek, to je úplný zázrak! Včera jsem si z něj udělal pomazánku a píše tak, že by mohl přepsat všechny díly Tolstého Vojny a míru i s edičníma poznámkama. Přisahám, že jsem v životě lepší nejed. Mohl bys mi ještě trochu dát?“

Navrátil byl ze sousedova náhlého entuziasmu trochu zaskočený, ale samozřejmě mu česnek rád poskytl.

Od té doby prošel vztah pánů Navrátila a Suchánka razantní proměnou. S druhým jmenovaným se už nedala vést rozumná řeč, protože ať se mluvilo o čemkoli, vždycky nakonec stočil konverzaci směrem k česneku. Prvý jmenovaný se mu proto snažil vyhýbat, ale on se nezdráhal klepat přímo na dveře, jen aby se domohl svých nezcizitelných práv na zeleninu.

Jistě, pan Navrátil mohl požadavky pana Suchánka odmítnout, ale co-pak mohl něco tak nicotného odepřít svému dlouholetému příteli?

Sousedova náhlá posedlost v něm však vyvolávala podezření, že jím vypěstovaný česnek je návykovější než kokain. Tuto myšlenku podporoval také fakt, že požadované množství se stále navyšovalo.

Když se jednoho dne pan Navrátil navrátil z trhu, nestačil se divit. Zjistil, že mu zbývá výrazně méně česneku než včera. Dalo se tedy předpokládat, že pan Suchánek nevydržel čekat, přešel plot, navštívil nepřítomného souseda a spáchal samoobsluhu.

Tímto posledním džbánem se pomyslné ucho nejenže utrhlo, ale zároveň vrazilo panu Navrátilovi dýku do zad. Ano, to byla ta chvíle, kdy se rozhodl pro krutou pomstu. Byl rozhodnut, že tohle svému sousedovi doopravdy nedaruje...

Jak očekával, druhého dne si pan Suchánek opět přišel pro desátek se slovy: „Dneska mi toho dej trochu víc, ty starý proutníku.“ (Od chvíle, kdy propadl závislosti začal z neznámých důvodů oslovovat svého souseda „starý proutníku.“)

„Dnes ti česnek dát nemůžu. Sám bych ho potřeboval víc.“

„Jak to? Na co ho potřebuješ?“

„Na upíry,“ odpověděl Navrátil co nejlhostejněji, jak dovedl. Soused si nebyl jistý, že slyšel dobře.

„Vážně. Dva se mi usadili na půdě. Mají obří tesáky a jsou děsně nebezpeční. Zkousím je hubit česnekem, ale jsou nějak odolní. Jestli nevěříš, můžu ti je ukázat.“

Pan Suchánek věděl, že jeho soused není zvyklý přehánět. Byl proto přeci jen trochu znepokojený, když stoupali po schodech nahoru.

Na půdě byla tma, ale kromě po zemi rozházeného česneku nic nepoukazovalo na přítomnost krvesajů. Potom však pan Suchánek uviděl vzadu postavu s velkými tesáky, zahalenou v plášti. Její obličej byl bledý, a tvář pana Suchánka zrovna tak. Vtom ho zezadu cosi popadlo a přiložilo ústa k jeho krku. Příšerně zařval a volal souseda na pomoc. Jako odpověď však překvapivě slyšel smích.

Ukázalo se, že upíři byli kamarádi pana Navrátila, kteří mu přišli pomoci s jeho krutou pomstou. Panu Suchánkovi došlo, oč jde, omluvil se a slíbil, že už bude svou touhu po česneku krotit. Tak mohlo jejich přátelství i nadále pokračovat.

Naprosto normální recenze na Minecraft ve filmu

Myslím, že všichni se mnou budou souhlasit, když budu konstatovat, že 3. dubna 2025 bylo nejdůležitější datum, co se novodobé historie týče. Vyšel film, jehož důležitost ve společnosti bych postavil na samou příčku, kde se nachází vynalezení piva. Samozřejmě se jedná o Minecraft ve filmu.

Můžete mi věřit, že už od měsíce února jsem refreshoval online stránku kina Hvězda, abych mohl rezervovat ta nejlepší místa a s nejlepšími filmovými kritiky (hráči Minecraftu) tento klenot zkouknout.

I přes to, že film vypadá graficky velmi dětsky, má velkou hloubku a filozofii podobnou Sókratovu učení. Skupince lidí se omylem podaří utéct do jiného světa z kostek, kde základem k přežití není boj a tvrdost jako u nás, ale je to kreativita a inteligence (něco jako Letopisy Narnie ale lepší). Tyto noobáčky provádí minecraft pro jménem Steve. Ten je zpočátku plánuje zradit, aby zachránil své milované, ale postaví se svému strachu a místo toho je silným spojencem. A poté je tu druhá hlavní postava alfa-samec Garrett, jenž v reálném světě vyhořel a Overworld ho zase naplňuje inspirací a elánem (a diamanty), ten už je hned ze začátku naskillžený a je schopný vycraftit itemy za hranicemi lidského chápání (třeba kýblchucky) a na konci filmu udělal water bucket z 200 blocků. Zbytek postav jsou kinda bety, a tak je ani nebudu popisovat. Také chci zmínit dějovou linku, kdy nezaměstnaný villager pullnul Stiflerovu mámu.

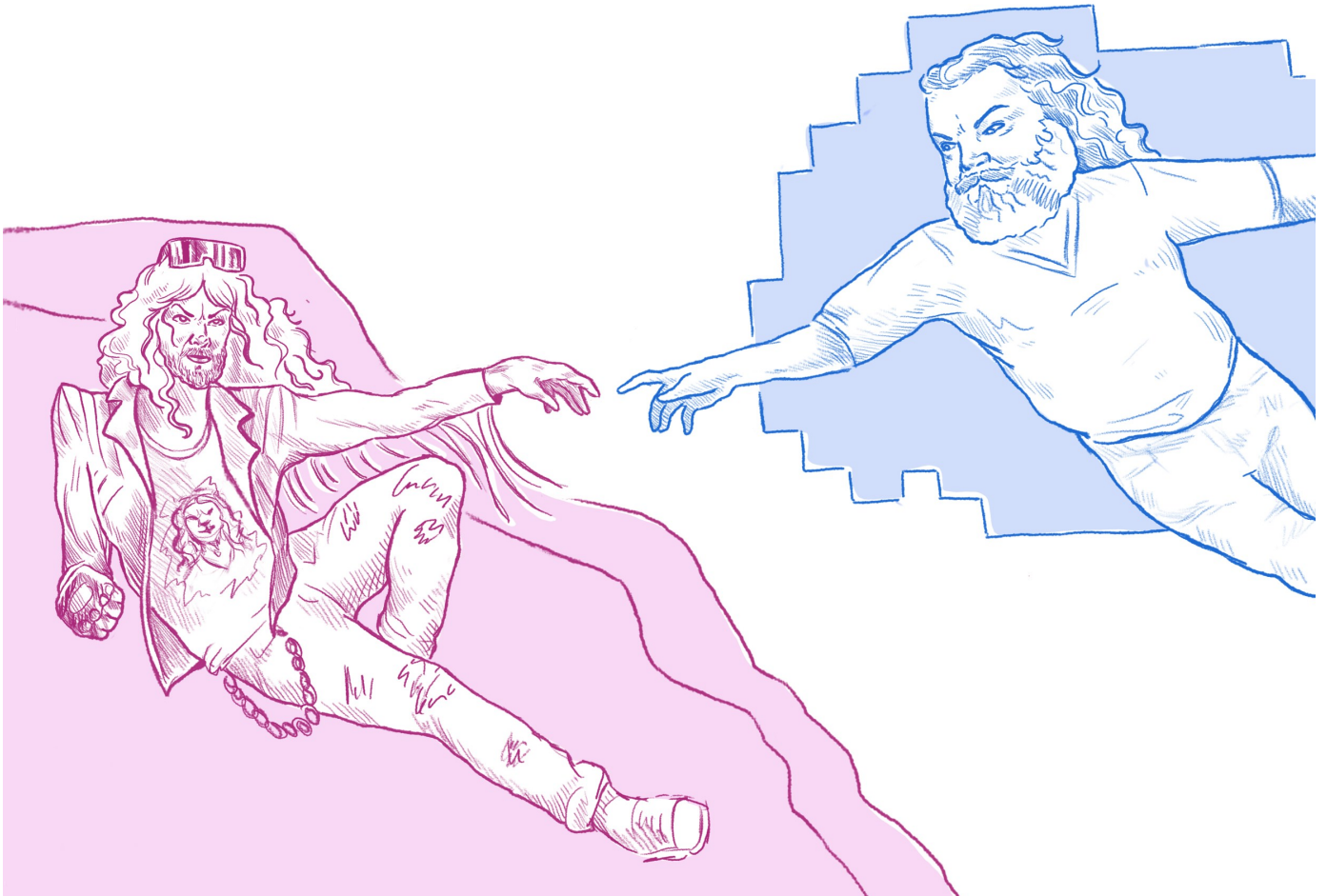
Steve pronesl citát: „Ničit je mnohem jednodušší než tvořit, proto si cestu destrukce vybírají jen zbabělci,“ jenž krásně vystihuje kontrast mezi ním a Malgoshou, hlavním záporákem filmu. Oba měli své sny, do nichž vlili své srdce a veškerou kreativitu a oba sny ve společnosti totálně pohořely. Rozdíl byl v tom, že Malgosha zanevřela a chce zničit vše kreativní a Steve začal být ještě kreativnějším než doposud (něco jako Star Wars ale lepší).

Soundtrack také potřebuje být vypíchnut. Zaujala mne písnička Zero to hero, jež obsahuje spousty referencí na Minecraft ve svých lyrics a hraje, když se z našich bet stávají alfy.

Poté Lava chicken, které ani nedokážu popsat, protože toho žádná slova nejsou hodna. A nakonec Ode to Denis, co smutně popisuje rozloučení dvou největších přátel (něco jako Arcane soundtrack ale lepší).

Abych nějak shrnul své myšlenky, Minecraft ve filmu byl tak goated, že jsem na to šel za dva dny zase a pak si to po týdnu ještě pustil na internetu (legálně).

Vojtěch Číž

Nevědomý dobrý skutek aneb Střepy nesou změnu

Tento příběh se odehrál v době, kdy jsem ještě navštěvoval základní školu v Prachaticích. Přestože je to již velké množství let, co jsem se po opuštění této instituce rozlétl dobývat svět, zůstala tato příhoda dodnes v mé paměti jako vybroušený diamant, jenž bývá ozdobou každé oslavy či sešlosti.

Celé to začalo běžnou hodinou chemie. Mívali jsme takového zachmuřeného a poněkud nesympatického chemikáře, jenž byl schopný napsat na tabuli vzorec s takovou mírou tragičnosti v očích, jako by právě popsal jed, kterým jej mají v nejbližší době otrávit. Při pravidelném zkoušení býval nemilosrdný, zkoušený se nestačil divit, jak rychle se může jednička přetřansformovat na trojku.

Kantor byl ale napříč ročníky známý zejména jednou věcí. Na každou hodinu s sebou nosil neuvěřitelně nevkusný hrnek s obrázkem vánočního skřítky, který ale podle úsměvu vypadal, že namísto dárků raději rozdává tržné rány a monokly. Učitel v hrnku nosil kávu, občas se ale stalo, že si ji o přestávce nestihl nalít, a pověřil některého žáka, aby mu pro ni zaběhl k automatu.

Toho dne byl vybrán můj kamarád Tomáš, který si od něj hrnek s neskryvaným odporem převzal a odešel. Po chvíli jsem se přihlásil s tím, že potřebuji na toaletu. Opustil jsem třídu, Tomáš čekal na chodbě. Byli jsme totiž domluveni, že pro kávu budeme chodit společně, každá pauza od aromatických uhlovodíků je vítána.

Je ale pravda, že se nejednalo o nic vzrušujícího. Dosáhli jsme automatu, získali kávu a otočili se na cestu zpět. Tomáš s tím nenáviděným hrnkem jednal doopravdy nedůstojně, opatrnější manipulace by byl schopen i jednoruký Miguel de Cervantes y Saavedra.

Náhoda tomu tak chtěla, že zrovna toho dne zapomněla uklízečka po vytření chodby umístit ceduli „Pozor, mokrá podlaha.“ Tomáš, i za běžných podmínek dosti nemotorný, samozřejmě uklouzl, ztratil balanc a za cenu obnovení vlastní stability upustil hrnek, jenž se (jak tomu u keramických výrobků bývá) rozbil.

Stáli jsme tam jako zkoprnělí a sledovali tu spoušť. V tratolišti silně aromatizované krve, na nejcelistvějším fragmentu, se na nás usmíval skřet, jako vždy připraven zabít pohledem. Naštěstí zrovna nebyli na chodbě žádní svědci, ovšem světec by přišel docela vhod. Po prvotním šoku jsme začali konat. Utřít kaluž ubrousky z nedaleké toalety nebylo ani tak těžké. Problém byl, co se střepey.

Naděje na slepení byla mizivá, naopak riziko trestu se stále zvyšovalo. Ale copak bylo možné něco takového učiteli zatajit? Vrátili jsme se do třídy a vše mu vypověděli, s důrazem na fakt, že to byla nehoda. Řekl, že si to s námi vyřídí po hodině a pokračoval ve vyučování. Celou následující půlhodinu jsme se ateisticky modlili, aby učitel i trest nebyli příliš krutí.

Konečně zaznělo zvonění, tak ať to máme za sebou. Anděl zkázy k nám přistoupil, ale překvapivě nevypadal ani trochu zkázonosně. Oznamil nám, že ten hrnek mu před lety dal zbytek učitelského sboru jako dárek k Vánocům. Jemu se nikdy nelíbil, ale nechtěl se kolegů dotknout, a tak jej ve škole vždy používal. Teď, když je rozbitý, má záminku pořídít si nový, aniž by kohokoli naštvál.

„Cením si lidí, kteří dokážou přiznat chybu.“ S těmito slovy nás propustil, ale ani poté, co jsme opustili třídu, jsme nedokázali uvěřit tomu, co se právě stalo...

Od té chvíle došel náš vztah s chemikářem určité změny. Měli jsme pocit, že je při zkoušení mírnější, a také se nám zázrálo, že se začal nepatrně usmívat. V důsledku, jediné, co bylo třeba udělat pro zlepšení vztahů s učitelem, bylo zničení jeho osobního vlastnictví. Tomu se říká ironie.

Odpal, Truňku!

3. května se mi naskytla příležitost navštívit inscenaci Odpal, Kačo!, kterou připravili mladí aspiranti na herecké řemeslo ve věku 18-25 let. Celá hra vznikala pod záštitou Slováckého divadla, především jeho ateliéru SKRZ, který se soustředí na mladou tvorbu a spolupráci amatérů a profesionálního divadla.

Inscenace se volně inspiruje Kateřinskou zábavou v Suché Lozi – tradiční folklorní událostí, která každoročně přitahuje nejen místní. Mladí organizátoři v krojích procházejí obcí, večer pak patří tanci, hudbě a zvykům, mezi nimiž vyniká dámská volenka, při níž si dívky až do jedenácté hodiny samy volí tanečnický. Po jejím symbolickém ukončení věhlasným a divokým „shazováním boty“ se role obrací. V minulosti šlo o příležitost k navazování vztahů, dnes o důležitý symbol místní identity a mezigeneračního setkávání.

Krátce po představení jsem usedl ke stolu pokrytému lákavě vypadajícími koláčky a započal dobrodružnou výpravu do duše začínající herečky, Victorie Křenové.

Tak na začátek bys mohla říct, kdo vlastně jsi? Aby naši čtenáři věděli, s kým mají tu čest.

Ahoj, já jsem Victorka. A jsem velká herečka Slováckého divadla.

Velmi dostačující. Jak ses k herectví dostala? Co tě k tomu vedlo?

Dostala jsem se k tomu... no chtěla bych říct random, ale nebylo to random. Připravovala jsem se na přijímačky na JAMU s herečkou Jitkou Hlaváčovou a ona mi řekla o tom, že tady bude probíhat workshop. Hned, když jsem to viděla, věděla jsem, že to je ta příležitost, kterou musím chytit. Přihlásila jsem se, zvládla takové „jakoby přijímačky“, co tu byly, a jsem tu... na rozdíl od přijímaček na JAMU.

To nevádí. Mělas od workshopu nějaká očekávání?

Neměla jsem žádná očekávání, protože to je tady ve Slováckém divadle úplně poprvé. Ani jsme nevěděli, jestli na konci bude nějaké představení,

anebo jestli to bude jen velký, dlouhý herecký kurz – a místo toho jsme tady dělali čtvrt roku představení.

Jak představení vznikalo?

Nebylo to tak, že bychom si sedli a vymysleli si scénář. Spíš jsme improvizovali a během těch improvizací vycházela na povrch různá témata a věci, o kterých jsme se bavili. Psali jsme si i každý den deníčky o našich pocitech nebo když se nám stalo něco vtipného. A to se potom posílalo režisérce, která to posílala dramaturgičce.

Dramaturgyni.

Já jsem herečka, mně to je jedno... to tam nedávej!

Já ti to pak pošlu na kontrolu... možná.

Režisérka to posílala dramaturgyni Helči, která je studentkou čtvrtáku na JAMU a ta to celé sepsala.

Jak vlastně celý workshop probíhal?

Probíhalo to tak, že jsme se setkávali každý pátek, většinou to bylo od čtyř hodin. Strávili jsme tu čtyři až pět hodin děláním hereckých cvičení, které si pro nás režisérka připravila. Takže jsme improvizovali. To je tak jako víceméně všechno.

Měla jsi chuť se na to někdy vykašlat? Nebo tě v tom vždy něco nabíjelo?

Vždycky tam bylo něco, co mě v tom nabíjelo. Při těch hereckých cvičeních mě to vždycky bavilo, ale měli jsme jednu malou krizi při zkouškách. Jeden den byl opravdu krizový, ale nakonec jsme to překonali. Zvládli jsme to, ani jsme se nezabili.

Mohla bys stručně představit svou postavu, kterou jsi hrála?

Hrála jsem postavu jménem Vlasta, což byla sestra Kači, což je hlavní postava Odpal, Kačo!, jak název trošku napovídá. Ze hry je zřejmé, že má trošku problém s alkoholem. Je to postava, která je velice lehkovážná, ale k tomu alkoholismu ji vedou nějaké problémy, které má hlavně doma se

svými alkoholickými rodiči. Jde tam hezky vidět to, jak na to obě sestry, Vlasta i Kača, reagují ve svém životě trošku jinak. Kača chce být ta vzorná, která absolutně nechce jít po vzoru svých rodičů a převzala tu zodpovědnost. Já jsem si potom, jako její mladší sestra, mohla dělat, co chci. A tak to potom dopadlo no.

Když vznikal scénář, byly role psány už přímo vám během workshopu na tělo, nebo došlo k nějakému rozdělování rolí?

Vůbec nedošlo k rozdělování postav. Ze začátku jsme nevěděli, že postavy, které si během improvizací vymyslíme, budeme hrát v Odpal, Kačo!. Prostě jsme si měli v rámci toho hereckého cvičení vymyslet své postavy, které budou mít stejné iniciály a budou mít nějaký hlavní charakterový rys. A já jsem jen tak řekla, že to bude alkoholička. A to, že se budu jmenovat Vlasta vzniklo taky úplně random, protože v jedné z předchozích improvizací se mě spoluherečka zeptala, kolik lidí se v Česku jmenuje Vlasta? Tak mi to utkvělo v hlavě a později jsem si na to vzpomněla.

(k rozhovoru přišel a přispěl jedlík koláčků a spoluautor Odpal, Kačo! – *Ema Lapčíková*)

Hlavně se to dobře rýmuje na „chlastá“ a to je důležité!

No a jestli se teda nepletu, tak tohle je poprvé, co jsi stála před publikem, že?

Ne, ve školce na besídce jsem hrála žabku.

To musela být náročná role, ne?

Jo, byla náročná. Uskákala jsem se k smrti a musela jsem kvákat.

Jaký to byl pocit, hrát poprvé na “větší“ Malé scéně?

Samozřejmě to byla tréma, ale hlavně jsme měli hrozně málo času na naskoušení té hry. Měli jsme na to pět týdnů a do toho maturita. Takže hodně tréma a samozřejmě strach z toho, že něco nevyjde, nebo že se něco pokazí, protože na to bylo málo času. Ale myslím si, že jsme se s ostatními herci za tu dobu dost vycvičili, protože jsme na Malé scéně měli třeba i

herecké soustředění. Tři dny jsme tu spali, probudili jsme se v osm ráno, začali jsme zkoušet a skončili jsme v devět. A právě během tohoto soustředění nastala ta krize, kdy jsme celý den na sebe byli tak strašně naštvaní, jenom jako od pohledu a byli jsme iritovaní.

Já bych možná fakt podtrhla, že jste na to měli opravdu málo času, protože původní plán byl, že se začne zkoušet maximálně na začátku února. A až v dubnu byla první čtená zkouška. Samozřejmě jsem sledovala ten proces a byla jsem trošku zděšená z toho, že do premiéry nezbývá moc času, že ta hra vůbec nedrží... a přijde mi, že na tom strašně mákli a dopadlo to skvěle a můžou na sebe být pyšní.

Na konec mám takové opravdu jednoduché a krásné otázky: jaký je tvůj oblíbený herec/herečka? Neříkej Jirka Langmajer – to je zakázané jméno.

Nemám vyloženě nejoblíbenější herečku. Mám citové pouto k Jitce Hlaváčové, protože ji znám a protože vím, že je skvělá a že úplně skvěle hraje. Naposledy se mi nejvíc líbila v Tramvaji do stanice Touha. A tak obecně se mi líbí asi Tereza Ramba.

A z herců?

Ježiš, Vojta Vodochodský! Já na něho mám crush.

Kdyby za tebou někdo přišel a řekl by ti: „Chci být hercem,“ nebo „Chci jít do něčeho jako tady ten váš ateliér Skrz,“ co bys mu řekla?

Jdi, ale připrav se na nejhorší. Podle mě na tohle musí být člověk brutálně odhodlaný a musí to fakt chtít, aby to nějak dotáhl ke konci. Ta představa, že by někdo řekl jen tak, že chce být hercem a nechodil by reálně na ty zkoušky, to nešlo. Všichni herci jsou nepostradatelní – bez jednoho herce se může zrušit celé představení. To není jako jakákoli jiná práce, tam musí být prostě všichni přítomni, všichni musí mít stoprocentně všechno nazkoušené. Musí spolu fungovat a reagovat na sebe.

Co bys chtěla říct těm, co na Odpal, Kačo! nedošli?

Tak asi, že vám utekla jedinečná příležitost vidět počátek velkých úžasných herců, co budou v 7 pádech Honzy Dědka. Ne, pravděpodobně

většina z nás nikdy herectví už dělat nebude. Každý má nějakou jinou motivaci. Ale pro mě je herectví určitě ta správná cesta.

Na otázku už Victorie nikdy pořádně neodpověděla. I tak jí děkuji za rozhovor a Slováckému divadlu za spuštění velmi plodného projektu, který snad přetrvá i do dalších let.

Jenda Šipka

RECENZNÍ OKÉNKO

BLINK TWICE – rež. Zoë Kravitz

Dcera Lennyho Kravitze nás svým povedeným debutovým psychologickým thrillerem přenáší do společnosti milionáře Slatera Kinga. Ten pozve hlavní postavu Fridu s její kamarádkou Jess, na soukromý ostrov, kde si mají užít a odpočinout si od moderního světa. Po příjezdu jsou skupině ihned zabaveny telefony, a i když zprvu vypadá všechno v pořádku, profetované noci zanechávají postavám díry v paměti. Popravdě vůbec nechápu, proč tento film po premiérách neměl větší ohlasy. Napínavý příběh, nové prostředí a nezvyklé zápletky a alespoň trochu myslící hlavní postavy. Ve filmu bylo několik zvrátů a menšina z nich byla předvídatelná. S tím se pojí dějový spád, který postupně nabírá na otáčkách, až se dostaneme do stavu, kdy se děje přespříliš věcí naráz. Musím jej ale rozhodně doporučit sledujícím, kterým se líbily filmy jako *Don't Worry Darling* nebo *Get Out*.

ONIBABA – rež. Kaneto Šindó

Japonské historické drama zasazené do čtrnáctého století – období samurajů. Hlavními postavami jsou dvě ženy, matka syna, který musel odejít do bitvy u Minatogawy, jeho manželka a soused, ze kterého se stane potenciální milenec obou žen. Upřímně si nemyslím, že je potřeba k ději říkat něco víc. Film je ukázkou vypořádání se se zármutkem po smrti blízkého a samozřejmě nepřímém dopadu války na ostatní občany.

Byl jsem uchvácen krásnými černobílými snímky s pěknou jednoduchou kompozicí. Je to film, ve kterém jsou i ty nejjednodušší prvky stejně důležité jako samy postavy. Ať už je to maska Oni nebo jen díra či vysoká tráva, všechno má své jisté místo. Všechny prvky doprovází výborná práce se zvukem a již zmíněné unikátní prostředí.

BABYLON – Rebecca F. Kuang

Celá kniha je situována ve smyšlené historii, která začíná roku 1828, kde světu, a hlavně britskému impériu, vládne stříbro. Stříbro má totiž moc učinit to, co bylo ztraceno v překladu nebo vývoji slova. Třeba párová dvojice *Wúxíng* – 無形 (無 = záporný ne; 形 = vzhled, tvar) a *Invisible* (neviditelný), dokáže nechat člověka zmizet z dohledu a umlčet i jeho dýchání. Pro funkci stříbra musí osoba v obou jazycích plynule přemýšlet a pak už jen stačí vyslovit párovou dvojici. Osobně nemám v oblibě fantasy knížky. Nedokážu říct, v čem tkví tento problém, ale při čtení Babylonu se nevyskytl. Možná to bude tím, že to není tak moc „přitažené za vlasy“, jen kočáry jezdí bezpečněji, rybáři loví více ryb anebo slitky zpevňují budovy. Zároveň je ale plná výborných a mnou oblíbených témat, jako je etymologie nebo samotné překladatelství. Vývoj čtyř hlavních postav a jejich vztahy můžou ze začátku působit jednoduše, ale všechny drobky z první poloviny knížky se postupně rozvinou a ukážou svou pravou povahu.

SALÓ ANEB 120 DNŮ SODOMY – rež. Pier Paolo Pasolini

Asi bych rád začal tím, že film je volnou adaptací stejnojmenného díla Marquise de Sade obohacený fašistickými prvky a ukázkou formování nové „správné“ mladé společnosti. Film je zaměřený na čtyři bohaté libertiny v období Republiky Salò, ti unesou devět chlapců a devět dívek a vystaví je čtyřem měsícům nepřetržitého sadismu a mučení jak fyzického, tak i psychického. Jejich snahou je z nich vypěstovat stejné zvrhlé fetišisty, jako jsou sami oni, což je jasnou paralelou k výchově fašistické mládeže.

Film je rozdělen do čtyř částí, jejichž názvy bral autor z Dantovy Komédie – Anteinferno, Kruh Mánie, Kruh Hoven a Kruh Krve. Film byl po pár měsících zakázán (z důvodu vyobrazení mučení, sexuálního násilí aj.), přesto rok poté vychází ve Spojených státech amerických. Kritici jsou u celkového hodnocení filmu rozpolčení právě kvůli těmto tématům. A taková zajímavost na odlehčení na konec: Film vyšel tři týdny po brutální vraždě režiséra Pasoliniho. Dle pitvy byl zapálen, přejet autem a brutálně zbit tyčí. Stará dobrá Itálie...

Hudební rubrika

Truňk již podruhé servíruje výběr hudebních doporučení, která sestavili redaktoři.

Natálie Škrášková: Abych byla upřímná, za normálních okolností bych se zřejmě identifikovala jako „basic white bitch pop enjoyer“. Tohle ale nejsou úplně normální okolnosti, a tak jsem se rozhodla vám ukázat tu „odvrácenější“ část svého hudebního vkusu. Adama Ernesta můžete znát jako televizního a filmového herce, v hudbě, konkrétně tedy v rapu, však vystupuje pod pseudonymem SEBE. Jeho texty tematizují to, co hýbe světem nebo minimálně životy některých jedinců. Mým osobním favoritem je skladba *Až po vás, madame!*, která si mě získala ať už tématem, tedy kritikou části společnosti „kritizující“ feministické snahy, nebo prostě tím, že je dobře napsaná. Některé jeho skladby vznikly ve spolupráci s rapovým uskupením P/\ST, které, pokud se vám do dneška vyhnulo, si taky určitě pusťte. Pokud máte v oblibě rapové battly, satiru a slovní hříčky, tak dost pochybuji o tom, že byste SOUBOYZ neznali, i tak mi ale nedá je nezmínit. Tato relace si za dobu své existence vzala na paškál hned několik historických, kulturních, politických či jinak známých postav, které za pomoci nelitostného humoru postavila ve svých skladbách proti sobě. Poslední souboj však vyšel před 4 lety, a tak můžeme o budoucnosti projektu pouze spekulovat. Na závěr ještě čestné zmínky: pokud máte chuť ponořit se do tajů a dnes už historie ústavu, který dennodenně navštěvujete, poslechněte si NaRapBoba. A taky Kádl, samozřejmě...

Tadeáš Rada: Od posledního čísla se výjimečně hodně změnilo a posledních pár měsíců poslouchám šílený mišmaš různých žánrů a interpretů. Pokud pomineme všechny zmíněné z minulé rubriky, tak poslední dobou míchám pár písniček z nového alba PinkPantheress a Addison Rae, to prokládám albem *Cannibal* od Keshy a zakončuji to Martou Kubišovou s *Magdalenou*, *Proudy* nebo *Mamá*. A aby toho nebylo málo, tak do tohoto kastrolu hudby jsem přidal ještě Folklornou skupinu Telgárt a Hrončkovce. Taky jsem přišel na skupinu PARTYOF2, kteří tvoří něco mezi hip-hopem a rapem a pár písničkami se ukotvili v mých sluchátkách. Chtěl bych ale vypíchnout i jazzovou zpěvačku Ninu Simone, která si v posledních týdnech vybudovala silné postavení v mém playlistu.

Bára Kaňovská: Interpretka, jejíž hudbě jsem naprosto propadla, je Ethel Cain. (Začala jsem ji poslouchat jen tak tři měsíce zpátky a už mám koupený lístek na koncert.) Za mě je její tvorba – ambientní alternativní pop a rock, asi tak bych to popsala, ale liší se to celkem dost od písničky k písničce – dost rozmanitá na to, aby si tam spousta lidí našla to svoje. Vypíchla bych celé album *Preacher's daughter*, ale hlavně *American Teenager* (klasičtější pop-rock), *Strangers* (ambientní rock?) a klavírní skladbu *Televangelism*. A pak samozřejmě svého favorita, novou skladbu *Nettles* (alt-folk), která má sice skoro osm minut, ale od vydání ji poslouchám na repeat a vždycky až do konce. Jo a koukejte při poslechu na texty, jsou fakt dobré. A aby toho nebylo málo, když už jsme u alt (nebo možná spíš art-)rocku, nemůžu nedoporučit alt-J, které už poslouchám roky. Celé album *An Awesome Wave* je za mě fantastické a fakt zajímavě udělané, ale vypíchla bych skladby *Breezblocks*, *Something Good* (která je součást soundtracku pro hru *Life Is Strange*), *Matilda*, *Taro* a *Bloodflood*. Pro fanoušky tohoto typu hudby a zajímavé hudby celkově je za mě každá skladba zážitek.

Vojta Večerka: Na začátku roku jsem při projíždění Youtubu objevil písničku *When I'm Gone* od muzikanta jménem Phil Ochs. Troufl bych si říct, že o něm na gymplu nikdo neslyšel, ale rád se spletu. Každopádně ta píseň se mi hrozně líbila, taky proto, že miluju ten styl hudby – jen hlas a kytara, a tak jsem začal poslouchat víc, a musím podotknout, že ten člověk nebyl jen písničkář, ale básník, protože spousta jeho textů má za mě opravdu literární hodnotu – zkuste si poslechnout třeba *Changes*. Byl folkař a psal především v šedesátých letech o tom, co se dělo v Americe. Celou dobu byl však ve stínu osobností jako Bob Dylan, Joan Baez a podobně, proto nikdy nedosáhl popularity, kterou by si možná zasloužil, a dnes už o něm ví málokdo. Mluvím o něm bohužel v minulém čase, protože ho dohnaly deprese a alkohol a svět opustil stále dost mladý vlastní rukou. I ten jeho příběh se mě dost dotkl a doporučuji vám si o jeho životě aspoň něco málo přečíst.

Aneta Somrová: V červnu jsem mimo jiné vyhlížela nové album britské rapperky Little Simz s názvem *Lotus*. Poslech této interpretky doporučuji všem, kteří si libují v ostřejších textech s dávkou ironie. Nemírnou radost mi udělalo zjištění, že na Filmovce letos vystoupí Duo DVA, které je tvořené Bárou Ungerovou a Janem Kratochvílem. Jedná se o alternativní hudbu s texty ve vlastním nonexistent jazyku. Ten připomíná skandinávské a pobaltské jazyky. Poslech ve mně vždy probouzí trpasličí pudy a touhu utéct do lesů a hájů. Mně samotné bylo nedávno doporučeno, abych si poslechla polského rappera Michala Matczaka neboli Mata. Jeho album *Młody Matczak* má parádní vibe. Vřele vám doporučuji také album *Jonathan* od ikonického švédského rappera Yung Leana. Letos na začátku listopadu vystoupí ve Foru Karlín v Praze.

Redaktor pan Truňk

Gauče nás neumlčí!

Vážení spolužáci a spolubojovníci, obracím se na vás s naléhavou námitkou. V jednom z předchozích čísel našeho časopisu byly jedním z hlavních témat volby do studentského parlamentu. Tehdy jsem měl mimo jiné možnost připravit rozhovor s jeho čerstvě zvoleným předsedou. A stejně jako on a všichni ostatní lidi, co pravidelně a dobrovolně navštěvují naši školu, jsem byl neobyčejně zvědavý a měl velká očekávání, co se týče fungování této instituce.

Od té doby uplynula pěkná porce času a stále mou hlavou probíhá otázka – co pro nás onen opěvovaný školní parlament udělal? Ať se dívám, kam se dívám, nikde po škole nevidím nic, co by se změnilo, případně co by bylo připsáno parlamentu. A myslím, že to máte stejně.

Mám tu čest s předsedou tohoto údajně výsostného orgánu chodit do třídy, a tak se ho samozřejmě pravidelně vyptávám, co je v plánu, co se projednává na schůzkách apod. Když mi neodpoví stylem: „Něco řešíme, ale nebudeme o tom mluvit, dokud se to neposune,“ řekne vždycky to stejné – že se řeší nové gauče. Celý rok. Celý školní rok se řeší kupování nových gaučů.

A já se vás tedy ptám, vážení spolužáci a spolubojovníci, budeme spokojeni s tím, že jediné, co pro nás parlament udělá, bude nakoupení gaučů? Po roce působení? Řekl bych, že ne. Všichni víme, že některé z gaučů nakoupených minulým režimem se nám rozpadají pod hýžděmi. Jak můžeme vědět, že nové gauče budou kvalitnější? Snad ten dlouhý čas poukazuje na to, že by to tak mohlo být. Ale dokud je (příští rok!) na vlastní pozadí neucítíme, nebudeme to moci posoudit.

Může vám to přijít jako banalita, ale tato závažná situace není jen o gaučích. Nikdo neví, co bude dál. Necháme se umlčet koupí nových, pohodlných gaučů, které se mohou či nemohou po pár měsících rozpadnout, a mezitím si vládnoucí vrstva pořídí za zbytek peněz vlastní a lepší gauče! Koupí si vyhřívané sedačky do aut a zlatá prkýnka na záchody! Chceme to dopustit?

Proto vás z celého srdce prosím, abychom si, vážení spolužáci a spolubojovníci, nenechali toto zacházení líbit! Navrhuji o prázdninách započít trénink ozbrojených sil. Najdeme mezi sebou generály a zdatné jedince a příští školní rok tyto gaučové mafiány svrháme! Pak si rozdělíme peníze a každý z nás si koupí takový gauč, o jakém se mu vždy jen snilo! Budeme žít spokojeně a v harmonii, každý bude mít stejně! A na rozdíl od parlamentu neskončíme gauči! Nakoupíme do školy všechno, co nám ulehčí práci, co nám dopřeje dobrého odpočinku a občerstvení! Každý týden v S-klubu budeme pořádat oslavu našeho vítězství, číst velké básníky, promítat kultovní filmy a zvát všechny možné i nemožné kapely, které pro nás s radostí zahrají – a ještě nám za to zaplatí, protože pro ně bude tak velká čest pro nás hrát!

Děkuji za vaši přízeň a na závěr mám na vás obrovskou prosbu – neberte má slova nadarmo! Revoluce má smysl! Jen si představte tu budoucnost, až budeme všichni nejen o přestávkách, ale i přímo v hodinách sedět na gaučích s hřejivými polštáři a popíjet vítězné víno (ti, kterým bylo osmnáct, samozřejmě)! Loučím se s vámi, mí drazí spolužáci a spolubojovníci. Ale ne naposled!

P.S.: Jako iniciátor revoluce si připisuji právo na gauče ukořistěné při převratu, také rozhodnu o tom, kdo dostane kolik peněz – já samozřejmě nejvíc, protože jsem toho nejvíc udělal. Za nesouhlas se mnou a mými názory uvalím tvrdé tresty.

RYBĚ

Drahá,

Vy, která vládnete klíči od všech dveří, ale ten nejdůležitější – klíč k mému srdci – držíte zcela nevědomky na svazku od skříněk...

Každé ráno, když projdu okolo vašeho stanoviště moci, se mé srdce zachvěje víc než školní zvonek v 7:50. Zatímco nám školní řád stahuje krky jako kravaty, Vy sedíte u monitoru jako královna.

Nejste jen ostražitá strážkyně pořádku, Vy jste tichá rebelka. Když přivíráte oči nad tím, že někdo proklouzl zadním vchodem, vím, že v hloubi duše jste s námi – vyznavači lásky, partyzány vášně.

Chtěl bych být jednou z těch papírových propustek, jež vám projdou rukama. Chtěl bych být důvodem, proč se pousmějete mezi druhou zvonkohrou a třetím opozdilcem.

A tak vám dnes skládám hold. Ne jako školník, ne jako ředitel – ale jako prostý žák, který se vám tajně podepsal na srdce i na sklo akvářka.

Navždy Váš

tajný ctitel

xoxo

<3

Noviny studentů GUH

S kuchařkou u výdeje je třeba jednat
když obědy si zapomenu přeobjednat
Oči kulím, kručí v břiše
na dvojku si musím počkat příště
Až obědy vzpomenu si přeobjednat.

Aneta Šleglová

Škola končí za měsíc
a mně už se nechce nic,
tak posadím se na Portál
a opiju se jako král,
vždyť škola končí za měsíc.

Chce se mi dnes hrozně spát,
ta škola mi uhrála pat.
A šach mat to sice není,
ale to ten fakt nemění,
že chce se mi dnes hrozně spát.

Nimrám se tu v každé frázi,
inspirace těžce schází.
Jde to fakt pomalu,
ale pro toho Tomalu,
nimrám se dál v každé frázi.

Říkám si, že býti strom
musí být sranda jako hrom.
Jenom stát a šustit,
chemii z hlavy pustit...
Ach jo, kéž bych byla strom.

Barbora Kaňovská

Noviny studentů GUH

Stáří jsou bolavá záda
stáří je nemocí armáda
dřevěná hůl
je mě jen půl
je na mě řada, stáří vlez mi na záda.

Bábina nahání slepice
děda křičí z ložnice:
„hodím ti pušku,
máš dobrou mušku!“
Bude vývar ze slepice.

Život je poslední večeře
život je být s apoštoly v klášteře
život je za dobrou cenu
dát si boží menu
a sejít se u večeře.

Marie Hofmanová

Sedím si tu tak na suchu,
přiběhla mi srnka k uchu.
Jelena už nechce vidět,
začíná jí pěkně smrdět.
Už je taky se mnou na suchu.

Jednu paní z Kroměříže
zabásli dnes za mříže.
Hlad ji dostal na kolínka,
tak si hryzla do strážníka.
Ta naše paní z Kroměříže.

Honili se kráva s holubem,
asi mají něco za lubem.
Oltář už otvírá dveře,
farář osel leze z keře.
Novomanželé kráva s holubem.

Žirafa s vlkem na pivu,
nemůže sklonit dolů hlavu.
Seděli na studené lavce,
A nebylo to krátce.
Žirafa s vlkem bez vlka na pivu.

Karolína Knotová, Marie Anna Chlachulová

Chemine

Chemické vzorce na tabuli vidím,
za svou improvizaci se fakt stydím,
je to uhlík? nebo helium?
zkoušení? no div z toho nebliju,
chemické vzorce na tabuli vidím, Kohoutka fakt neošidím.

Dýr ček bizár

Drahý český bizáre,
jen rozkvétej nadále,
Jiří Kára, Halina
moje online rodina,
můj drahý český bizáre.

Kristýna Ohnoutková

Óda na pivo

Vůní listí vítr vál,
A jazz nám k tomu hrál.
Výskot dětí k nám teď hučí,
Pípa už nám pivo točí.
Nyní nám říká Vojtův hlas:
“Je pozdní podzim,
piva čas.”

I chodili studenti každičkého pátku
a půllitr svůj hledali.
I želelo se výčepnímu
a bečku novou narazil.

Poznali ji, Plzničku, po čichu,
poznali a slintali.
I vraceli se každičkého pátku
a půllitr svůj hledali

Cesta z města byla křivá,
každou díru vymetli.
Ale pivo, to se nezdá.
To cítili na metry.

Noviny studentů GUH

Lokál plný: hlasů, vůní.
Jde to slyšet od vchodu,
jak si všichni užívají,
tu chmelovou lahodu.
Tu chmelovou lahodu,
co je všechny spojuje.
Jen je celý lokál spatřil
a už se z nich raduje.

Na stole, už připravené,
ty skleněné püllitry.
Spěchali a pospíchali,
pěny zbyly kapičky.
Sedli k pivu natěšeně,
pozvedli je do výše.
A všichni si ťukli s nimi
zas slov:

“Na zdraví pánové, na zdraví.”

Teď si každý pije tu chmelovou lahodu.
Každý tiše, nerušeně, polyká jí
jako sladkou jahodu.
Chutě chmelu vařeného a nejvyšší hořkosti.
Po tom týdnu zaslouženém za strastiplné bolesti.

pytle s pískem

žiju v ustáleném světě,
kde platí termíny
a barvy na paletě.

píšu si svý zlomený
srdíčekatý básničky,
jako ona,
a stěžuju si,
že nejde do postele.

klid, pane, vždy je možnost
jít milovat děti po kostele.

Noviny studentů GUH

až si řeknu: “mám už dost”.

zbyde ze mě jen samorost

a chuť jít do prdele.

všichni poví: “to nejsi ty! to nejsi ty!”

“ty kreslíš básně z palety.”

ale jsem to já.

dnes i zítra jsem slunečnice,

Matka Kuráž Poběhlice,

dýmem promořené plíce

a ticho zpovědnice.

/je ti devatenáct a píšeš svoji první sprostou básničku/

Jenda Šipka

sanitka

za průblesků světél modrých
v mžiku se vrhá
mezi stíny vraků podlých
zachraňovat hrdla

sama sobě odcizená
léčitelka zkoplých palců
ponurá večerní směna
přejetých cyklistů

řidič lehce anonymní
z klubu alkoholiků
odvykačka prozatímní
polámaných malíků

čas je dílem nepostismu
cyklisty už nevrátíš
diagramy pesimismu
od lidí se odvrátíš

Noviny studentů GUH

pasažéry zatížena

k okraji se blíží

u svodidel tiše sténá

do příkopu shlíží

Sanitce Jarce bylo pouze 23 let, když tragicky zahynula potom co se vrhla po kapotě do příkopu. Již od brzkého věku chtěla pomáhat lidem, ale po tragickém incidentu, při kterém zemřelo 15 cyklistů, upadla do hlubokých depresí. Její oběť nebude zapomenuta.

Hendrych & Beryl

Stundenplan

Hofhly macmaň

mah, tom barbar!

Maňtom? „Bla bla...“

Vacmac tom-tom

šimšmemah vac?

Tom duš, hofhof!

Duš! Duš! Bušhof!

Šimšmelyslys tomhly

šmeduš – hof vac!

Vojtěch Večerka

Bramboráčku od Kedlubničky

Bramboráčku

z Braniborska,

nejsi suchý

jako houska

jsi tak ojediněle mastný

a já tak nehorázně šťastný

když z tebe šťáva vytéká

kdekdo se potom převléká

S okurkou či tatarkou,

pepřem nebo solankou

z majoránky libový

ne každý tě připraví

Jsi slavností

na trzích a tak

a nad tvou libostí

každému přechází zrak

Galette de pommes de terre
tak neváhej a rovnou žer
Rösti
dosti

mám tě rád, Bramboráčku

Kateřina Odložilíková

Kedlubničce od Bramboráčku

Kedlubničko
moje drahá,
tobě patří
moje vláha

Svou přenádhernou křupavostí
mi přidáváš na radosti
a tvůj krásný oblý tvar
je dozajista boží dar

Salátu ty neuškodíš
I na chleba se skvěle hodíš
A koneckonců jenom tak
sama dokážeš vytrít zrak

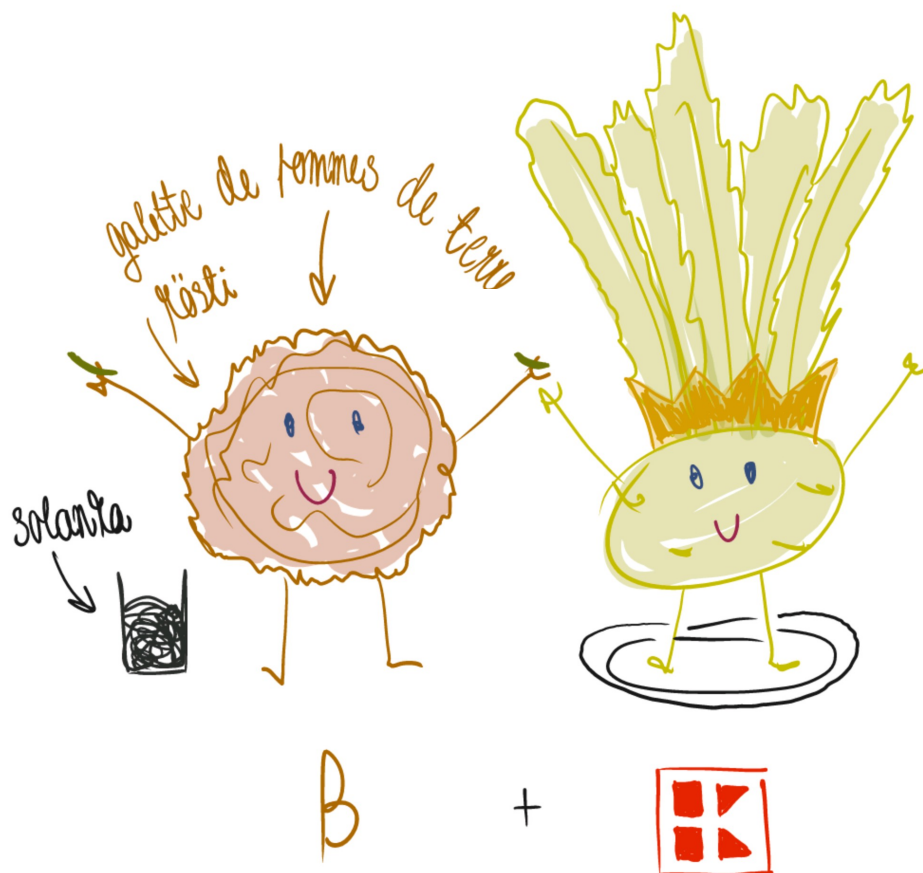
Noviny studentů GUH

A tak mám jenom jedno přání
Ať vždycky je tě dost k dostání
Už do Kauflandu pro tě mířím,
Tak zase zítra, na talíři

vždyť zeleniny ty jsi král;
Tobě sláva, jen tak dál!

já tebe taky, Kedlubničko

Barča Kaňovská

přidej se
do redakce

TRUNKu

PÍŠEŠ? KRESLÍŠ? TVOŘÍŠ?

Napiš nám na ig a přijď
se nezávazně podívat na schůzku.

Rádi tě tam uvidíme!

ig: trunk_guh

TIRÁŽ

Šéfredaktor: Vojtěch Večerka

Šéfredaktorka: Aneta Somrová

Grafika, sazba: Zuzana Königová

Editor tvorby: Jan Jakub Šipka

Pomocná grafika, ilustrace: Aneta Šleglová, Valerie Maříková

Redaktoři: Tadeáš Rada, Vojtěch Večerka, Aneta Somrová, Natálie Škrášková, Hana Turčinová, Laura Dundálková, Kateřina Odložilíková

Odpovědný redaktor: Jaroslav Březina

Korektury: Barbora Kaňovská

Úvodní obrázek: Zuzana Königová